

رنگین تصویر

شعري ٲولگه

Ketabton.com

شاعر محمدنعيم وردگ

غزل

نور سره شونډان غزل کې نه يادوم
خومار چشمان غزل کې نه يادوم

د ځانه دروند سنگين پښتون جوړوم
سپک سپک شيان غزل کې نه يادوم

د گلاب گل دې زنده باد وي مدام
دا نور گلان غزل کې نه يادوم

سر چې ساتي سنگر دوښمن ته پرېږدي
داسې زلميان غزل کې نه يادوم

له مينه ناکو سره مينه کوم
فوق انسانان غزل کې نه يادوم

هر يو غزل به آشنا ستا پر نوم کړم
بيا نعيم جان غزل کې نه يادوم
محمدنعيم وردگ

غزل

بڼه خو واه واه؛ بېکاره هم درنه په خدای بڼه دی
ستانه په هر صورت مرگيه دژوند سپی بڼه دی

خار ئې له درده؛ دا مې نښه ده، دمینې محبت
زړه مې په هر گل پسې جدا، جدا بورغی بڼه دی

طلایي حسن لیلام نه کړې، پښتنې خورې
جنس دکرورونو دې په سر نښان ټیکړی بڼه دی

په زړه زور مه وروړه؛ دوه، درې کوه، دیوه په خای
خونک دی بڼه لگي په درد، گرانې زگېروی بڼه دی

خېټه ټانکر؛ کونټي ډوول؛ ډوول دچارواکو مبارک
(نعیم) ډنګر فنګر، همداسې جګ نری بڼه دی

محمدنعیم وردګ

غزل

چې ټوله مينه مينه شې؛ نفرت گيلم دې جم کړم
راشه خدای و هلې په يوه شوخ غزل دې دم کړم

نه دوی خه انگر بنگر کړي، نه زه اوس گناه نشته
ملا! دېموکراسۍ ټول ښار دنجینو سره محرم کړم

تر څو احوال راتلو چې ته نه؛ بله یې نامزاد کړه
د کلي منځ کې ږو سهار دولس کپلو کم کړم

مرگي گلونه ټول کړل، پس له دې مه راځه سولې
نور نه درېسې ژاړم، نه دې غواړم، نه دې غم کړم

تر خپل وسه هر درد کار راځي وکړ نعيم جانه!
ظالم یو دېرش کلن مجردیت مې نو ښه سم کړم
محمدنعميم وردگ

غزل

داسې پوخ په انکار نه وم لکه اوس
په زرکې پټ غار غار نه وم لکه اوس

مرکزي کرپکتر دمستو محفلو وم
دغم—و، دردو یار نه وم لکه اوس

خوږې مچي را—وې زندگۍ پیغلې
وچې شونډې؛ خوار زار نه وم لکه اوس

سپېڅلتیا مې نورانیت تاعدوله
تور، شین مخ گنهکار نه وم لکه اوس

مینه؛ مینه انسانیت وو، نعیم جانه
خپل، پردي نه بېزار نه وم لکه اوس
محمدنعیم وردگ

غزل

واه؛ ڄه شیرین ئی؛ ڄومره پوست ئی ڄنگه ښکلی ئی
یوه ورځ به وي؛ لکه شیرخ پاک می ذیپښلی ئی

پرېږده څی درد څخه دی مړ شم ما سره دا ښائي
زرگيه خپله می په هر ښکلي داغلی ئی

شرم کونکي پکې غرق فرق شول عجیب وخت دی
پارتوگه! وه یی کړی مزی، چاچی ابستلی یی

خدمت، مدمت پرېږده، په دار دی ځړوي دلته
بی شماره مړه کړه بس ددی خلکو ښاغلی یی

بیا می سلام په ځای مسجد کې نوم وانچوې
نعیمه! فام کوه، دا څه ستر خدای وھلی یی

محمدنعیم وردگ

غزل

له هغې ورځې چې پر تا مې زړه بایللی فرض کړه
دسرو لمبو په منځ کې مثلاً وچ خلی فرض کړه

سربازي غواړي، آسان نه دی؛ تلل مېرو مقام ته
سلو کې یو ځان ژوندی؛ نه نوي وژلی فرض کړه

څه! نو که نر ټی بیا تکیه شه، دچا خور ته لار کې
ځان یو ځل بل ځوان خپلې خور لار کې درېدلی فرض کړه

شیرین وطن کې مې ناتو، ماتو نه؛ خاص زړه کې مې
د تناره ها دوه متری سور سیخ تومبلی فرض کړه

اخ! درته مړ دې کړم؛ حاجي کاکا؛ کلا کې کله
بوی دحلوا ټی په ملا صاحب لگېدلی فرض کړه

مسلط کفر؛ وچکالی؛ زلزلې څه (نعیمه)
که دا اعمال مو وي، آسمان هم رالوېدلی فرض کړه

محمدنعیم وردگ

غزل

ونرېدو يو، يو ډېر فلانونه مې وو؛ وران شول
واره آرمانونه مې يو بل پسې شهيدان شول

شور مه کوه شور؛ که خدای کول آزار مو رنگ راوړ
وگوره خپل منځ کې رقيبېان لاس او گربېوان شول

نوش ئې کر مه نوش نن خو لېوانو منځ کې گیر راغلم
زلفې، اننگې، خمارې سترگې، سره لبان شول

او شکر پښتانه وروڼه مې ټول جنت الحق شول
وې ویشتل يو بل مړه ئې شهيد ژوندي غازيان شول

ودې لید نعیمه! زموږ د حق زور په ملک صیب کې
لونې ئې رندیانې شوې، زامن ئې بوغیان شول
محمدنعیم وردگ

غزل

ورکه افکار دل—یونی به خه وي
زموږ شعر او شاعري به خه وي

چې لاس نیوی دې لاس کې دومره خوند کړي
خوله دې اېښول په انګي به خه وي

آخ—یرنی زور او طاقت یې مرګ دی
ددې دنیا د ژوند سخ—تې به خه وي

اکلا یو دوښمن چې خـار نکړي ترې
خدمت وطن ته د سـري به خه وي

سـپره نس ته کې دمرګي بېـماري
خـار، خـار ددې خـوار په زرګي به خه وي

مجـردی دوزخ کې لـولفه شو
خـدایزه گـناد نعیمی به خه وي
محمدنعیم وردګ

غزل

راڄي ڪنھ؛ ڇو ڪه راڄي آوري؟
دحج اڪبر ثواب گهٽي آوري

سخت ڊي ڄان سور ڪر په گل گل ڄوانانو
گل ڄوانان بازي هديري آوري؟

شرف، اخلاق، قابلي واره تف
نن سبا صرف پيسي پيسي آوري؟

ٽول ڙوند دڄان غلامي خط درڪوم
ڪه ديارى لاس راڪوي آوري؟

سورخي پور زنده باد تيره ئي ڪري
د نادرخان دوخت سيڪي آوري؟

محمدنعيم وردگ

غزل

ناممکن خپـزونه مه غـواره زرگيه
لېـوونى به مې کړې ما هم لېـوونيه
بوډا نه يم قـوارې نه بوډا ښکارم
را خورزه خـورزه به نه کړې مرگيه

تیتې سترگې یوې نجلۍ له څنګه تېر شوم
له آخېره ئې نارې کړې نرېښخیه

تول ځوانان دې لېوونې کړل خدای دې ورک کړه
کور دې رنګ شه در په در شې سګرېتیه

پاچاهۍ کې دې هېڅ شک نشته پاچا ئې
په ګودر د پېغلو منځ کې منګوټیه

لکه ورور ئې چې ئې داسې راته ښکارې
پاک صفا یو چاته ورته ئې سپوږمیه

که مې کپ د خورمائي منې نصیب شو
په سجدو به دې زده کړمه تنډیه

ستا له خولې نه دا خبره بلا خوند کړي
چې له نازه کلـه وائې نعیمیه

محمدنعیم وردګ

غزل

ستا صفتونه شي؛ مـوضع رانه اصلي ورکه شي
خان مې پرې سپک سپاند کړ زما دې شاعري ورکه شي

راځه چې سرې صحرا ولاړ شو که رښتيا ياري کړې
کني تې تې له دېوالـونه دې ياري ورکه شي

سړی ټول عمر د آرمان دوزخ ته وغورځوي
په غريبۍ کې دې غم څه؛ آن لا بنیادي ورکه شي

ها دوزخي سره شورويان ډیر ترحم پرې لري
ځينې مسلېمو خو دې آن مسلمانې ورکه شي

يو کبړي بيا نن سبا گوره پښتانه هوښيار شول
لکه پخوا د ډيوريند کرښه به بېخي ورکه شي

د کابل جان ملنګي ښه ده پرې راځه نعيمه
د اورپايي کفري ملک و دې پاچاهي ورکه شي
(محمدنعيم ورورک)

غزل

چې نا پېژنده ميلمه درشي؛ ددې يار دې نه وي
زړه مې تر غټه گوته تېر شي چې ريبار دې نه وي

بس چې په ژوند ورک؛ مرگ مې خپل وطن نصيب کړې خدايه
هېڅ جنازه؛ غسل؛ کفن؛ حتا مزار دې نه وي

زاهده زه سخت گنهگار يم؛ ستا په شان له خدايه
حوري غلمان نه غواړم؛ مار؛ لړم؛ انکار دې نه وي

پېرزو مې نشي پرې په دې ماته يې زور معلوم دی
که سور انگرېز هم وي؛ زما په شان بېمار دې نه وي

تول چټي يات دي؛ بابولالاې؛ د ورورۍ درته وام
تيږه پرې کېږده (نعيم کو) چنجان اشعار دې نه وي
محمدنعيم ورورک

غزل

صفتونه تشریحات دې پکې بار وي
هر غزل مې لکه زه ستا خدمتگار وي

ددې دور اکـثريت زما په شان دي
ظاهر خاندي په زرگي يې بل انکار وي

د هجران هره لهنه دې داسې لمانځم
لکه ښه ادرار نيولی چې ايسار وي

پودريان شي مردارۍ په ډيرانو خوري
چې وهلی څوک د سوي زړه آزار وي

خړېمې دي؛ خړېمې دي؛ خړېمې دي
چې بازار کې يې پر مخ زلفې تار تار وي

ای دا څه معنا تل خوب وينم چې مريم
د ابرگين سر انبوخاک کې مې مزار وي

که چا وېل درته نعيم کړې ته غږ مه کړه
حياناکو جـينکو کې دا اقرار وي

محمدنعيم ورورک

غزل

ژوند څه و؟ خو سلگۍ مې يو بل پسې وکړې ټول عمر
د خپل زړگي په اور کې مې لمبې وکړې ټول عمر

خوبانو سره دمپنې يوې، جملې ته وزگار نشوم
ډوډۍ په سې مې منډې، رامنډې وکړې ټول عمر

دوئ ووهو د سردسري سرمو، لا وهي پي
موږ وغندل، تر څنگ مويې بشپړې وکړې ټول عمر

اخ! زه به په محشر خداي ته په کوم مخ وړاندې کېږم
د شېخ په نوم، تگۍ کې مې مزي وکړې ټول عمر

زموږ د انسانيت د عوه باطله ده، نعيمه!
موږ غيړې انساني کره وړه، جگړې وکړې ټول عمر
نعيم جان بودا

غزل

لږ څه راگره؛ خيره لږ، په الودايم
اې! دحسن په دلي ناستې گدايم

په حضور کې مې د لوستو څاروی بويه
د نالوستو امامت کوم ملایم

شکر خدای صبر راګړی، غم یې نکړم
کني ښه وينم چې غرق، فرق یم، تبا یم

هسې نه لکه خانان خدایي شروع کړم
خان مې مکړې خدایه تاته په دعا یم

کفر نه وایم، په شعر کې مې کمی دی
شعر بازار کې د وخت ځکه دخندا یم

سر دې وخورم په ځوانۍ مې دې اور بل شي
چې په درد د وطن نه خورم بې معنا یم
_____نعیم جان بودا_____

غزل

تل په زړه باندي را آوري
خوږې موږې موږې موږې

وايم ټول جهان زما دي
چې مې سترگو لاندې ښوري

ته دې تل راته ژوندي ئې
ښادي نه غواړمه نوري

مرگ او درد دې خدای پر ما کړه
زما د دواړو سترگو توري

نعيم وايي ژوندي اوسې
تر ډیر ډیره وخسته پورې
محمدنعيم وردگ

غزل

مه وايه حق دلته دوکې چلېږي
ژبه گونگۍ سترگې رنډې چلېږي

د خدائې احکام د پردې شا ته لارل
د اساسي قانون مادې چلېږي

عقل؛ تعلیم؛ انسانیت واره هېڅ
گوند گوند بازی زور او پیسې چلېږي

مزي چې نوم د آبادۍ څوک یاد کړي
سړې سبا ئې جـنـازې چلېږي

نه، پردې جاز مې گران وطن کې، نه
نعیمه؛ زړه کې مې چارې چلېږي
محمدنعیم وردگ

غزل

خه گام په گام دې اړ کړم سوال ته دمرگي دنيا
راسره وه دې نه کړه يوې روپۍ خواني دنيا

توپک ناکام دی، توپکيانو خپل ځانونه ورک کړل
قلمدانان دي، نن سبا چې لـرزوي دنيا

چا چې جهان ليدلی څوک چې گرځېدلي وايي
حـوري دې پېغلې پښتنې ددې فاني دنيا

خه ما هم غچ درنه اخېستی له مرگي ها خوا
سوي غزل به مې دې هر وخت ژروي دنيا

نه دې کړه شل نه به ئې شل کړې په دې گانې کېږده
نعيمه! غـم دې وخوره نور د ابدې دنيا

محمدنعيم وردگ

غزل

نه هوس، نه د وزگار وخت ساعت تېری دی
هر غزل مې د ځانگړي درد زگېروی دی

ځـ____ناور بلا دې ډېرو ته ور واوړي
په څېره دچا تېر نه وځي چې سړی دی

نه دنیا ده، نه عقبا دا چېرته گرځم
رالوېدلی دې په یوه سترگه پېکی دی

په غربت کې څه سپیره گرد په مخ پرېوزي
ته به وائې، د گازي داش بولانی دی

ها دننگ، غیرت مېرو معیار اوس نه دی
هر دله، دوس په سر ایښی پتکی دی

دبنده په خیال نظر (نعیم) صحت ته
سړنی کال ئې دژوند آخرنی دی
محمدنعیم وردگ

غزل

دزړه سکون د روح درمـان مې ئې
ادکـې ته نه ئې اېمـان مې ئې

يوې ته دې يو سترگک ته پرې نښومه
افف؛ څومره لوی ظالم وجدان مې يې

يوه ورځ مې وچ ټول ژوند کې ونه ليدې
پتې دشـولو؛ که گرېوان مې ئې؟

اې! مسـلمانې، مسـلمان دنړۍ
خوږه خوړکه مې، ورورجان مې ئې

دزړه له درده، يو نيم پوچ لفظه!
دشاعري شخصي نشان مې يې

(نعيمه) مالگه مسـله د ژوندون
د زرگي سر مې، ئې چـشان مې ئې
محمدنعيم وردگ

غزل

شکر دی مور می شته، خوشبخته د دنیا یمه
په پاچاهی کی می هېڅ شک نشته پاچا یمه

زور نه یم لرې سپینې گیرې هسې گپ کوې
نه؛ نه دروغ وائی؛ هفتۀ مخکې پیدا یمه

خیر نن خوب کی راته وښایه رحمان خدایه
څوک دې زما په قلم کړي، زه د چا یمه

تنهایی سوی یم؛ جوړه سپیان چې اوس ووينم
شکر پرې وباسم؛ تر ډیره خوش اروا یمه

نعیمه؛ تروش تندي می مرگ دی؛ د نازک زرګي
شاعر یم، فام کوه، له عام انسان جلا یمه
محمدنعیم وردګ

غزل

ژبی، ژبی یم خوږې غوښې د ځان خورم درېسې
لکه په مور پسې ټي خوري ماشوم مرم درېسې

وروسته، په ډېر زور زړه نازړه ورځنی ژوند پرې کوم
هر سهار مخکې له هر څه مات زړه تړم درېسې

په تصور کې شپه او ورځ دستا تر څنګ لوغېږم
د خیال پلو په آس ځان هر ځای رسوم درېسې

شیخي مېخي به مې تار تار وي یوه ورځ گورې به یې
واک، رانه بل دی، په شرمو ځان شرموم درېسې

ملا، تعویذ، زیارت، فالونه، خو ناکام شول، دا ځل
توکل په خدای یو څو خواږه غزل لیکم درېسې

محمدنعیم وردګ

غزل

په روی دلوی شان دې عاجل غواړم پنا ربه
نور خو نو ته خپله ښه وینې حال زما ربه

ستا امتحان دی، که دخپل جهالت پایله مو ده؟
ولې مو جوړه ده، له ملک نه کوشترگا ربه؟

لوړه وي، تنده، مرگ، ترور دوی پسې یې نشم زغمی
په ما پسې کړه، نور د هر افغان بلا ربه

بې صبري خدای کې کوم، غیږې ارادي کیسه ده
زه غواړم وځاندم، ها غږ شي د ژړا ربه

سیده یې ولېږل دوزخ ته، دجنت په امید
غرق، یې کړل ډېر محمدنعمیم نیمچه ملا ربه
محمدنعمیم وردگ

غزل

قسم ده، سوزي، پرې خوږېږي، زما داسې زړه دی
مار او لړم هم چې مرکېږي، زما داسې زړه دی

هاا ئې نفرت نه تش په تشه یو سلام نه اخلي
دی ئې مچو پسې سولېږي، زما داسې زړه دی

مکاري، فرېب، دوه مخي ته وکړې، ستا خیال نه وي
سترگې دده مړې وي، شرمېږي، زما داسې زړه دی

توکل په خدای نامسلمان یار ته نن بیا خاندم
دا دوې، درئ شپې ژوند دی تېرېږي، زما داسې زړه دی

نعیمه؛ ماسره دې وشي ظلم، مگر له ما
مېږي دې هم نه آزارېږي زما داسې زړه دی

محمدنعیم وردگ

غزل

غرق شو، تبا شو، خُار قربان قسم ده
زړه مې توک، توک شو په خپل خان قسم ده

خوارشئ شيخي مو را تار، تار کره، ښکلو
خپل او ختک ياست دشيطان قسم ده

که انسانيت په انسان کې شرط وي
زه مـوړ کې نه وينم انسان قسم ده

په ملياردونه آرمـانـونو کې مې
تر ټولو ستر دی ستا آرمـان قسم ده

قسم تا مات کړ، توپې ما ويستې
وېرېدم پرې نه وځي آسمان قسم ده

نوم نه د مرگ مې هم بلا خوړي بلا
نور ژوند کړو هم نه لرم توان قسم ده

چې په غـرو نه ځي لـېـونـی نه دی لا
صد آفرين په نعيم جان قسم ده
محمدنعيم وردگ

غزل

جنگ بس دی غپره راکره وروره، آوری؟
زما د دوارو سترگو توره، آوری؟

بڼه به درس زده شي، انجینر دې کړم، هو
شپه ورځ مې ذهن کې ته بشوره، آوری؟

څه نو مردار مې کړه، کافر یم، بلې
تاسره نه کېږي، سر زوره، آوری؟

لرې ناخوانه شنه لوڅره دې کړم
بېل بېل مې بل هر رگ کې اوره، آوری؟

خیر په جگ بلاک یې مه غولېږه
آرمان به وکړې راپسې گوره، آوری؟

نعیمه؛ مرگ دې نه وي، امن دې شي
پښو کې دې لنگ وي، ډوډۍ سپوره، آوری؟

— محمدنعیم وردگ —

غزل

يوه ورځ به گورې، چې يا ما وخلي يا تا راځي
خدای ظالم نه دی، چې تمام عمر سزا راځي

ورته به ژاړم تر هغې به مې قانع نکړي
ستا نه بغير که څلور کونجه دنيا راځي

مینه مې زور شوه په حیا، کور ته ور وتبوم
عجیبه خوب وو، نن شپه څوک به ئې معنا راځي

مرم محبت قحطی وهلي زړه له درده مرم
نشته هېڅ کس چې پرې پتی کېږدي دوا راځي

پخوا مې ډېرې آرزوگانې وې نعویم لالا
اوس وایم خدای ډې د روزی په ځای شپا راځي
محمدنعیم وردگ

غزل

نور مې چې هر څنگه کوي دې آرمانو دعاوې
خدایه رد نه کړې تر څیگر د رسېدو دعاوې

دهکان وو؛ ځکه ئې له مړه جسد خوشبو جگېږي
دې سړي وړې د انسان، مرغې، مالو دعاوې

دوخت پښتون په ځانکدن وېل؛ اخ رانغله سوله
بې نتجې مې شوې قریب څلوېښت کالو دعاوې

چې یا ددې، یا د هغې دنیا شم؛ خدای لپاره
راپسې امین ثم امین کړئ فرښتو دعاوې

فکر دې کړی (نعیمکو) دنښې منځ منځ ولي
هېڅ خطا نه ځي مظلومانو د لاسو دعاوې

محمدنعیم وردگ

غزل

زه پر تا څومره نازېدم ته څه ناځوان وختې
عالم دې ټول په راز خبر کړلو شيطان وختې

افسوز افسوز ما درېسې څه په خوند لمانځونه کول
ملا امامه ته خو پوخ نا مسلمان وختې

په ماشومتوب دې مزه پلنه وه چنجان شی نه وې
په پېغلتوب درجه یک د ټول جهان وختې

ما ویل زوی به دې اصلاح کړې زه پر تا عرضي شوم
ته خو دې زوی نه هم پنځوس چنده نادان وختې

دوه پاچاهان نیم په نیم ویش او بلا نورې کیسې
څه ناکړدې مې تر مظلوم افغانستان وختې

زه پرې باور لرم زړه ئې خوشحالی نه چوي
سپینې سپوږمۍ که په نصیب د نعیم جان وختې
محمدنعیم "ورورک"

غزل

پیدا مې نکړل آخېر هم ورته درمان خدایه
عبس مې تاو کړ، په جهان نیم مړی ځان خدایه

زنا، شراب، قتل هر څه په ما ملګرو وکړل
څه هسې تور پورې کومه په شیطان خدایه

روان بحران مې په هېواد نور د زغملو نه دی
یا عاجل سوله، یا راپرې باسې آسمان خدایه

ای هی، عجیب دی، ته به وایې ها د لوط قوم دی
دلته څه ونکړل، څه نکړي مسلمان خدایه

په تول پوره وم، نور، یوازې د لکۍ کمی وو
ځان مې نن وتلو په تله د وجدان خدایه

لکه مچۍ په ملکه، چې په لکو ترې تاو وي
بنکلي عاشق کړې د شرق، غرب په نعیم جان خدایه

محمدنعیم وردګ

غزل

لو ئې گد کړی، له هر خوا دی گوره
خپل جهالت راته بلا دی گوره

په شرق او غرب یې درناوی کېږي
حسن دتول جهان پاچا دی گوره

متقابل احترام زده کړه پیره
کبر صفت خاص د الله دی گوره

نجینې غرب ذوقه دي، ريباره دوخت
ورته ونه وایې ملا دی گوره

دا چې (اغه) کړو هر رقيب نعيمه!
راباندي کړی ما او تا دی گوره
محمدنعميم وردگ

غزل

دلته هريو خان جهادي بولي
خوڪ چي ورور مڙ ڪري خان غازي بولي

ظلم زياتي مي چاسره وس ڪي نشته
خلڪ مي نيڪ انسان ناڪي بولي

دوئي چي تانگو سره راغلي هپڻ
موڙه په خيل ڪور ڪي ياغي بولي

تن ڪي جامي مي غربت سڀي شڪولي
خدای ناترسان مي پوڌري بولي

رشوت خوارو هم خدای ته ڪپ ورڪر
اوس رشوتونه شپريني بولي

بي وفائي، دروغ؛ دوڪه، غلا يعني
جڪ وهل ڇيني چالاڪي بولي

نعيمه فڪر ته ڊي فام ده؛ ڊيري
پرتوگ اڀستل ڊموڪراسي بولي

محمدنعيم وردگ

غزل

وختونه وروسته مې پوره دا يو آرمان کړې ربه
جانان زما د زړه کرار ما د جانان کړې ربه

دا د انسان په لاس جوړ شوی هيڅ خوند نه راکوي
زموږ وطن کې خور قانون د پاک قران کړې ربه

چې په راستۍ د دوه يارانو منځ کې منډې وهي
دا ريباران بې سواله خوا به جنتيان کړې ربه

څوک چې د بل ناموس پسې وي بې عزتي يې غواړي
په خپل ناموس يې شرميند په ټول جهان کړې ربه

ساعت به مې تېر وي مداري غوندې بې منځ کې ناست يم
ددې محل ښکلي په ما ټول عاشقان کړې ربه

په بيت المال ئې چې شهرک او مارکېتونه جوړ کړل
د ملت حق پکې لرم او ښاماران کړې ربه

ديرې بې ستره بې حجابه پېغلې وينم ښار کې
د دوي لپاره يو ځل بيا يې طالبان کړې ربه

دا کبرجن ښکلي چې ماسره ياري نه کوي
دوي هم بدرنگ ډنگر پنگر زما په شان کړې ربه

څوک چې ددې مظلوم ولس د مرگ فتوا ورکوي
په سرطان مرض اخته دغه مفتيان کړې ربه

له خارجيانو سره چې جنګ کړي فېدائي پرې کوي
هغې غازيانو مرګ او درد په نعيم جان کړې ربه
محمدنعيم وردګ

غزل

لکۍ نه تېښيو ته سوټی دوا دی
سختو رنځورو ته مرگی دوا دی

دخدای قدرت دی؛ نارینه ته ښځه
برعکس ښځې ته سړی دوا دی

هسې پې گرځوې طبیب په طبیب
ترورې د لور دې سپېلنی دوا دی

ثبوت که غواړې پول سوخته ته راشه
ځان تباهی ته سیگرېتی دوا دی

د معیاري شاعری وړیو ته
محمدنعیم انبوخاکی دوا دی

محمدنعیم وردگ

غزل

ماته ئې اجر راكړې نور ترپنه ساتې خدایه
ابلیس لعین مې په شان مه رنځوره وې خدایه

جرات دې هرې گناه ستا رحیم صفت راكړې
خوښه دې نور پرې ټینگوې، كه مې بشې خدایه

هفت رنگ ډېوې ئې هره شپه په زیارت ولې گرځي
دا خو مردار په نوم شو خېش بې جنازې خدایه

مسافر خونه غوندې هېڅ پكې ستړیا نه وځي
د سره انگرېز كافر كور مه كړې بې ادې خدایه

تېر كال ئې دا ورځ په پغمان كې څه آتن وكر
سړكال ئې رپي په زیارت باندي جندي خدایه

لكه نعيم؛ نه ئې څوك مري نه ژوندي كې وهي
كافر غريب مه كړې ددغې زمانې خدایه
محمد نعيم وردگ

غزل

دسيوړمې غېږ جنتستان ته ولاړم
بېگا دخيال تال کې اسمان ته ولاړم

روان بحران مې په وطن اوبه کړم
په اوبنکو اوبنکو کې گرېوان ته ولاړم

په اتوم بم بېړو ها سپين کور وله
مور؛ لېونتوب نه که، بيايان ته ولاړم

تر پل صراط د ژوند خطا وتلم
دېدبختۍ حد غرقستان ولاړم

رنګ بنگ کابل پسې مې زړه خوړېدو
که به هر څو رنگين مکان ته ولاړم

بدترين شخص تر ما نه وو، پکې
عدالتگاه دخپل وجدان ته ولاړم
محمدنعيم وردګ

غزل

په خپل قدرت، خپلې خولې لارې مې دوا کړې خدایه
د طبيبانو دروغ ناعلاج وينا کړې خدایه

غریب سړی یم، د لکو وورو وس نه لرم
یوه ما پسې هم؛ لکه یوسف پسې ذلیخا کړې خدایه

چې یو بل نه وژني؛ دوښمن ددین، وطن، سر، درک کړي
افغان وگړي په خپل سود او زیان اگا کړې خدایه

د ملنګۍ کچکول تسمې مې غاړه وخورله
که ډیره نه وي دوی درې شپې خو مې پاچا کړې خدایه

ددوئ دغم د زغمو نه یم ددوئ مه را وینې
بلا د مور پلار خوینو ورونو مې پر ما کړې خدایه

تول عالم سوله غوښته دعا کې؛ لېوني نعیم وېل
دنعیم جان تر شهادته جنگ سېوا کړې خدایه

محمدنعیم ورورک

غزل

ټول ټيکه ټيکه يم، لکه گران وطن مې وران يم
نن وي، که سبا وي، د گور مړيو در روان يم

زور يې کړم ولور پسې دې خارج مملکتونو کې
ستا پلار به خوشحاله وي، چې زه هم مسلمان يم

خير که هر څو مې ژوند جنگونو سرو لمبو کې دی
شکر دی الحمد لله بيا هم چې افغان يم

هر څو چې صوفي يم نجلۍ خان راپورې مه موبنه
هسې نه چې څه مې درته وېلي وي، انسان يم

مه مې وژنه گوره له آزاره بې لوڅره شې
مور لرمه، خور لرم، بچيان لرم پرې گران يم

دامنم وردگو کې پيدا يم؛ خو دا نه منم
تنها دې وردگ يم؛ نه د ټول افغانستان يم
محمدنعيم وردگ

غزل

د پاسه تندر څلور خوا رانه طوفان تاوېږي
سره اور کې ناست يم؛ شې لوڅرې مې په ځان تاوېږي

شېخانو ستايل مو بدل کړي، چې عالم ې غرق کړ
ستاسو په بڼه، د وخت واړه شيطانان تاوېږي

زړه به دې توک توک شي، هر ملک ته د نړۍ چې ولاړشې
سپېره مېړه گوله ډوډۍ پسې افغانان تاوېږي

چور چاپاول ته دې بانې جوړه وي، بيا کابل
فکر دې شته پرې، تنظيميان لکه لېوان تاوېږي

نظر قران ته جهالت دی، توقع دسولې
وطنه څو دې په سينه دا يهودان تاوېږي

نعيمه فام؛ وچ سړی سيند نه پورې ورې کوي
د ځار، قربان ژبو تر شاه دوکه بازان تاوېږي
محمدنعيم وردگ

غزل

اخ؛ ته به وائي را خطا له طيارې يمه
اندام اندام، تيكه تيكه پرزې پرزې يمه

خفله دوزخه! زما په وړاندې آنتن نه ورکوې
شکر بلبل د کلمه ئې طخـيـبې يمه

دغليمانو په دستور، ورور ته کمين کې ناست يم
لـوده ترين، لـوده ترين د زمـانې يمه

د خور، وربندارې مرغ پلو ته اشتيا نه لرم
سخت وړې، تېرې د ادې دلاس شکنې يمه

بې غيرتۍ نه سړی مړ ښه دی، بدۍ ښې دي
حق نه دفا کې زه په دغه عقيدې يمه

نعيمه! پرېږده په ما تېر ژوند نه مې مه غږوه
تول يوه تر بله دردونکې خاطرې يمه

محمدنعيم وردگ

غزل

څه شی ئې جوړ کړل رانه گوره سړی څه وواځي
دعاشقی له ظلم زوره سړی څه وواځي

که مې تربور وای وچ په تنده مې وېشتلې اوس
حیران بریان یم تاته وروره سړی څه وواځي

دلته به کار راته پیدا شي که بل ملک ته لاړشم
په ماد هر دوکاندار پوره سړی څه وواځي

نن خو دې توله شپه بڼې لږې رانه پورته کړې
دتودې غـېږې د یاد اوره سړی څه وواځي

ولا عجیب دی، د وردگو و هغه حورو کې
(نعیم) مټین دی، په یوه توره سړی څه وواځي
محمدنعیم وردگ

غزل

په شرابي حرص دفاني دنيا لمبې لگوم
د مبايل په سکرين تصوير د هديرې لگوم

بلا پس پاتې يم؛ روان دور سره هېڅ نه خورم
په تندي مهربان د آدم د زمـانې لگوم

بېگه پخه شپه چا مسيح کې رالیکلي وو
د ياد له درده دې درگړده په ځان خولې لگوم

يوه د نړۍ ظالمان، بله د نړۍ مظلومان
په دغه نسل پښتـانو دا دوه تاپې لگوم

لا هم وعلیک په ځای کنځل کوي، بلا مودې شوې
په زیارتو رنگه جـنـدې ترم، دېوې لگوم

زما د سرد درد دوا (نعیمه) پوه ئې څه ده؟
يو څو شپې ئې په زنگون مې د ادې لگوم

محمدنعیم وردگ

غزل

خار دې شم، خار خدای دې رپاند لره، هر لور بیراغه
زموږ هویت زموږ د دواړو سترگو تور بیراغه

سر مو له تا، ملک مو له تا، مال مو له تا نه، قربان
درېغ به پې نه کړو، که حاجت شو د څه نور بیراغه

ته ئې چې موږ یو، له تا پرته موږ معنا نه لرو
جکه شمله دپلار، تیکړی مو ئې دموږ بیراغه

ستا له عظمته شنه لوخړه شول زغمی دې نه شي
دېر وینم، دېر هاخوا، دې خوا سوځي په اور بیراغه

تا ته چې بد کوري آسمان دې خدای را پرې باسي پرې
په خوند ذلیل او هر دوښمن دې شه شبکور بیراغه

په شرق او غرب دې دجمله سیالانو سر اوسې
خاموش دې مه شه تر ابدې شرنگ او شور بیراغه

تور، سور، شین ماشاالله څه خوږ لږې، څه ښکلی ښکاري
د نعیم جان دروځ سکن د زړه تګور بیراغه
ملا نعیم جان وردګ

غزل

په تا بایللو نه راپس مې د زرگي عکس
فرض کړه له بامه رالوېدلي منگوتي عکس

اخ! څنگه خوار، څنگه بې قدره شوې، څار څار کابله
سترگې چې هر خوا اړوم؛ سرپښ دی دسپي عکس

شنه خوله، خورې زلفې دک ښار منځ کې راغاري وڅه
راڅه زوی مړ کړو د رقيب په یوه فلمي عکس

په خوند دیوې گناه پوه نشوم، گنهگار شوم هسې
تل به مې سترگو ته کې ودرېد دمرگي عکس

دېموکراسۍ! خونده دې نشته؛ هغه ورځ دې منم
چې په سپین سرې نیا مې واخلي پتلوني عکس

نعیمه؛ رایه کوم کانديد ته ورکړم؟ دا وایه
ما خو ئې ونه لید عکسو کې دسري عکس

محمدنعیم وردگ

غزل

هر خوا نه رارنگه وه، کیسه د زندگی داسې
توکی دهر چا راجسپېدی لکه پتی داسې

خه شی دې راجور کړل ترې ای هی زما وطن گوره
اور واخلي، ایرې شې، رنګه بنگه شې نړۍ داسې

خه بچېش د خوار غریب یتیم کوندي د حق زور دی
نه پرسېږي پاګه مزدوری باندې سومبی داسې

بې شک او شبهي دنړیوال جام مستحق یمه
نه دي تېرې هېڅ، نه به شي تېرې ملنګۍ داسې

غلا، قاچاقبری؛ دوکې؛ دروغ یعنی قانون خلاف
دېرې کانې وکړې په نعيم ملنګ نستی داسې

محمدنعيم وردگ

غزل

د زهرو جام به مې نوش کړی په هوس و نن
نافرمانی که دخدای نه وی، ژوند مې بس و نن

پښتو دې ورکه شي، دودونه یې دې سر و خوري
د دوه مئینو تر منځ داسې جړو بس و نن

پرونی مری نه چا یاد کړو، نه یې دعا پسې وکړه
خیرات کې غم یې هر سړي سره د نس و نن

تکيه په خدای ژوند ته مې بیا طمعه پیدا شوله
ځوانانو مېنځ کې یې په ما باندې فوکس و نن

دچيغو، ریغو سر شکونې انرژي مې نه وه
په واړه زور مې دا څو بیته فریاد وس و نن

عجیب خوره، وړه روانه وه، نور پرېږده په ځای
ملا نعیم هم پسې ښکښل ترې مات اودس و نن

محمدنعیم وردگ

غزل

دا آرمان مې خدای ایستلی وای اخ کاشکې
په گلاب پې نازولی وای اخ کاشکې

شیرنۍ کې به مې څه غوښتل پوهېږې؟
ورک چارگل دې ما مندلی وای اخ کاشکې

معیوب ځان دې کور ته ولې رالېږلم
بمه! هلته دې شیندلی وای اخ کاشکې

رانه نه تلې بیا ولو که شوروی وای
چې زرگی مې دې لیدلی وای اخ کاشکې

دا څه وینم؛ دا څه اورم ای هی خدایه
نور آسمان راپرېوتلی وای اخ کاشکې

له مورکۍ نه دې قربان، خو ظالم پلار دې
لکه ټانک په بم ختلی وای اخ کاشکې

دې اخیر دزندګۍ کې مو نعیمه!
دوې درې شپې امن راغلی وای اخ کاشکې
محمدنعیم وردګ

غزل

اې راځئ چې جنگ له مينې نه قربان کړو
پاتې ژوند تېر په رقم د انسان کړو

د وحشت کړه به وحشيانو ته ور پرېږدو
پس له دې نه به ځانونه هوښياران کړو

ټول عالم گورئ پر مونږه پورې خاندي
راځئ پورته له دې واړو څخه ځان کړو

دا دسرو وينو تفر به نور ورتول کړو
اور به بل د جنگ جگړو په سامان کړو

مسلمان يو افغان يو شکر واړه
هسې يو پر بل نعيمه بد گومان کړو

محمدنعيم وردگ

غزل

بلا مودې زموږ په کور کې يوه روپۍ نه وه
له غريبۍ مو د اختر په ورځ ډوډۍ، نه وه

په ژوند کې يو ځلې عاشق شومه يو چا باندې
بد بختانه هغه هلک و خوت نجلۍ نه وه

صفت مې مه کوه عالمه صفت ور نه يم
ورانی مې کرلې خو توپک کې مې مرمۍ نه وه

تېر مازدېگر مې د انسان څېره کې خر ولېد
په ټول تللی وو پکت پکې لکۍ نه وه

بچي يې وړي تېري ځاله کې په طمعه وو
بېچاره چېرته چا ویشتلې وه مرغۍ نه وه

زوی ته يې گوره الله ج څه آرگاه بارگا ورکړه
د پلار ملنگ به يې گرېوان کې يوه تنۍ نه وه

ويل يې هتماً به راځي يوه شپه وردگ آشنا
زنگ در وهمه چې په کور کې مې ابۍ نه وه

نعيمه خدای ج خبر هغه دونيا دې څنگه شي
په دې دونيا خو دې مزه د زندگۍ نه وه

(محمدنعيم ورورک)

غزل

داسې پيمال کړم، زندگۍ په آرمانونو باندې
فرض کړه کالونه باران شوی؛ کاغذونو باندې

د وخت له ښکلو ئې د يوه پښې راوښويوې
بل دې شي اور زما په بې معنا شعرونو باندې

غم د اولاد دلوړې يوه مور دلته غم نه بولي
د بختورې به پوره وي، ماشامونو باندې

په فرعونيانو دې فام شته؟ وطنه بيا يې زړه دی
چور؛ قتلې عام؛ ورانۍ په نوم د جهادونو باندې

ښکلو ترغوړ بل څه درځي که له لکۍ معيوب ياست
ولې وعلیک په ځای کنځل کړئ؛ سلامونو باندې

پسې لېوني زړه کې محبت د ملک او مال قتلوم
ځمکه نن گرځم د مالدارو په قبرونو باندې

نشې، ملگري، موسقي هرڅه مې وه آزمويل
غم نه خلاصون مومي سړی عبادتونو باندې

نعيمه ومنه د يوې نامزادۍ خوند راکوي
د پتاو شوي بم خبر په سرو پوځونو باندې

محمدنعيم وردگ

غزل

د خلکو کرو وړو ته چې گورم وایم ترنگ نشي
له آسمانونونه وپرېږم چې را رنگ نشي

زرگيه خير کمه تومه گوزاره کوه
خدای ناخوسته چې کومه ورځ مو سره جنگ نشي

پاچاهي هم تر هغو پورې مزه نه کوي
سړی چې مخکې یو کړت ورته ملنگ نشي

نصیب ته وگوره لونگ پتو کې وکرم
سپېره شین شوبی کې را پورته شي لونگ نشي

مشهور متل دی چې ځای نه تنگېږي خو پورې
نعیمه زړه د چا چې خو چا سره تنگ نشي
محمدنعیم وردگ

غزل

عجيبه وخت دى مسلمان سړى خطا بولي
خلک د خدای او د رسول خبر گنا بولي

دوړې وهل سنگسارول پير شرعي احکام
ظلم زياتى ده وايي واړه نارواه بولي

له خپلو گېډو خپل ځانونونه فتوا اخلي
صغيره څه ان کيږه گنا روا بولي

خدای ناخوسته لکه يهود او نصارا غوندې
له اخېرت څخه بهتړه دا دونيا بولي

کل همه غرق دي سر تر پايه گناهونو کې
په عيني حال کې هر سړى ځان پاک صفا بولي

نعيمه کانو باندي ولي ناصېحان دلته
څوک وهابي څوک پنج پيري څوک پي گمرا بولي
محمدنعم وردگ

غزل

نشته په دونيا ستانه ځوک بڼه موري
 ځان مې پي ځيگر مې پي او زړه موري
 سر مې دى که مال مې دى که ملک مې دى
 ستانه دې قربان شي دا هر څه موري
 ژوند مې پر تا بڼکلى او روښانه دى
 بېله تا مې ژوند ده تپ تياره موري
 څومره چې ستا نوم مې په زړه خوږ لږي
 دومره به هيڅ شى نه وي خواږه موري
 سم کونتنامو غونډې ژندان بڼکاري
 کله چې په کور کې نه پي ته موري
 تل چې نعيم جان ته پرې دعا کوي
 څار دې شم قربان دې شم تر خوله موري

محمدنعيم وردگ

غزل

ما نه لاس مينځه چې دا حال وي ما تبا شماره
که ذره ترک نشوم؛ پاگل مې خامخا شماره

چې دېش آنتن دې په بام کېښود؛ کاکا پس له دې
زامن کونيان؛ لوني رنديانې د انديا شماره

د خپل بيراغ درېدو احساس چې په اټک نه کړي
هغه افغان بې لکۍ شين خرد د صحرا شماره

چې احساسات پکې کنترول څخه وتلي وو
ها څلوريښې غزلونه ټول زما شماره

تش په نوم نر خواص؛ لباس د جينکو کوي
يو نيم هلک هم نعيم جانه په ليلا شماره

محمدنعيم ورورک

غزل

د خدای چرغا ده؛ ترې قربان په بسم الله گرځم
ځوانه ځوانۍ کې په ملا مات یم پر امسا گرځم

د جوماتو ملا امام وم؛ خدای دې کور ښه کړه
ستا له سترګو نه را په دې خوا په هوا گرځم

مور جانې پرې مې ږده سترګې دا یهود شرم
د گران وطن ودانېدو پسې مې بیا گرځم

سپې مې له تا ښه دی؛ سپړنې خوار مې مه ګڼه
د وخت پاچا یم په لباس کې د گدا گرځم

په مسلمانو خوندو ورونو شکر ښه گران یم
د بې اېمانو په نظر لکه بلا گرځم

دومر بخت نلرم؛ خو بیا هم که دریاد شولم
د کابل جان کارته سخي زیارت شاو خوا گرځم

محمدنعیم ورورک

غزل

د نن نه ورسته به یوه ورځ په دې دنیا نه وی
افسوز افسوز چې ځان وژنه ناروا نه وی

سخت رانه ځان پرې گنهکار شولو توبه توبه
درېغی سپین مخي؛ غنمرنگ بېخي پیدا نه وی

خدای که مې خوا ته درکتلي وی؛ کنځل مه کړه
چې په حجاب کې وی؛ انداز دې؛ دې خطا نه وی

یا مې یو څه د احسان وس ور سره شوی وی
یا مې د خــــوندو ورونو زه بلا؛ لالا نه وی

څنگه بې ځواب کوم؛ خالقه د محشر په ورځ
بـښـکـلو مخو ته تش کاته کاشکی گنا نه وی

ستا په شان مست به گرځېدم جهاد مې څه کوو
په پاک قــــران او احادیثو که آگا نه وی

هغه دې یاد دي نعيم جانه چې بار بار دې وېل
اخ؛ درېغی درېغی په دې شپه پسې سبا نه وی
محمدنعيم ورورک

غزل

یوه ورځ به واورې نعيم جان مړ دی
د سولې؛ امن په ارمان مړ دی

واه؛ څه مخلوق دی جنازې ته گوره
فکر کوم؛ کوم خپتو خان مړ دی

چې پرې راتول دي ځـ ناوړ دسيمې
بنـ کاري ددې رمې ځـ اروان مړ دی

شونډې مې ځکه سرې پولې دي دواړه
بېگه مې خوب لیدو جانان مړ دی

په مخ یې مچ کړم؛ ماوېل څه کړې ترورې
وېلې یو زوی مې ستا په شان مړ دی

انکار، انکار چم کې شونډان ستایي
د یوه نیم شاعر وجدان مړ دي

شاید یوه شپه څوک در نارې کړي چې
په دروازه کې مویو ځـ وان مړ دی
محمد نعيم وردگ

غزل

سخت درته وړی یم، ملالې که دې یار شمه
په ښکولېدو، راښکولېدو به دې خون کار شمه

چې په هر ځای کې راپه یاد شې اعتبار وکړه
همغه ځای کې گوندې ووهم خومار شمه

خیر زما لار کې دې شنه وي، دا زغملی شم
الله دې نکړي زه د بل په لار کې خار شمه

په شرق او غرب کې پښتنو پېغلو باور وکړئ
که مو له خوندو کمې بولم زه دې خوار شمه

عزت چې وړي، تولعتونه په هغه دوښمن
وچ په تندي چې سړی ولي هغه خار شمه

نعیمه؛ ژوند کې مې ښه اخیستې نن سبا
راپسې گوره لـیونی د کابل ښار شمه
(محمدنعیم ورورک)

غزل

دردمن، خوږمن تبا یمه زه نه یم
اتیا کلن بودا یمه زه نه یم

اخېر مې گوره ځان درستړگو تور کر
دشکلو اینگرېبا یمه زه نه یم

واره خویندې او وروڼه مې گلونه
ور ځار زه ئې لالا یمه زه نه یم

تبریک تبریک خدای درکړم بختورې
دهر مرض دوا یمه زه نه یم

پاکل چې په ما تېر قیامتو نکړم
قسم په خدای بلا یمه زه نه یم

مسلم، افغان، پښتون الحمدالله
خوشبخته د دنیا یمه زه نه یم

هر یو غزل او هر غزل بیت؛ بیت مې
د تک، تک درد غوغا یمه زه نه یم

نعیمه! دشنو خرو په ټولي گد یم
فتواوې دي ملا یمه زه نه یم
محمدنعیم وردگ

غزل

ژوند رتلی در په در یم خوند مې نشته
غرق او فرق خاورې په سر یم خوند مې نشته

آرمانونه راځي ګوډ مات، هیلې مړې دي
خپل نصیب سره تکریم خوند مې نشته

د چا لاس، پښې، دچا کور نشته، څوک وږي
هر افغان ته خون ځيکریم خوند مې نشته

عاشقۍ کې مې هم لوی منافق شماره
په حیا، شرم خبر یم خوند مې نشته

په دې خپته، کونتي بوج دي، زیب نه کړي
زه اسکلېت غونډې ډنګریم خوند مې نشته

د ادې جانې ئې خوښ یم نعيم جانه
پلار ئې وائي لندغریم خوند مې نشته

محمدنعیم وردګ

غزل

له پتنگتوبه مې زړه چوي په رڼا پسې روند شوم
خومره وږده شپه ده خالقه په سبا پسې روند شوم

د تره زامنو مې نكړئ خير يو ځل درځم
په خپله خاوره خپل وطن كلي كلا پسې روند شوم

څوك يې بدرنگه څوك يې توره څوك يې جته بولي
زه يې نړۍ كې جوړه نه وينم صفا پسې روند شوم

اورپا كې ميشته مسافرو د خولو كش مې واخېست
هر يوه ويل د خپل وطن ابو هوا پسې روند شوم

اې نور خو دې هره نڅره وكره په نعيم ملنگ
دخدای لپاره روند مې مه بوله په تا پسې روند شوم
{محمدنعيم ورورک}

غزل

زېر جمله مې د تمام ژوندون داستان دی
زه په روح؛ روح مې په ما باندې تاوان دی

جهنمي یم سل په سل نظر عمل ته
جنتي یم؛ جنتي (رب) مهربان دی

یو ځای درد نکړي طبیبه ټول وجود مې
ټوک ټوک؛ ځب ځب پاک صفا افغانستان دی

ماته قوم؛ سمت؛ نژاد؛ ژبه بې معنا دي
زما خور ده؛ ورور دی صرف چې مسلمان دی

څه ورځه په مخ دې ښه شه کبرجنه
تانه ښکلی به مې یار کړي خدای رحمان دی

سراسر وطن مې کور دی؛ زېږون ځای مې
د وردگو؛ بندې چک؛ انبوخاک جان دی

محمدنعیم ورورک

غزل

بڼه غيړتي به وي خو بيا هم ورخطا کړي سړی
دا ځينې پرېکړې د تقدير پرېنگ په ژړاکړي سړی

تر اطرافي جينکو و څار هيڅ تاوان نه اړوي
رنگ يې دې ورک شي د ښار نجونې خو گدا کړي سړی

خوښه دې ځې کنه خو بې له تا به داسې يم
لکه تي خور ماشوم چې مور څخه جدا کړي سړی

بچي بې لارې شول خواري يې هيڅ شوه هلته گورئ
مخ په قبله ولاړ د خپل مرگي دعا کړي سړی

شاعري هم بڼه وي نعيمه پس له مرگه قوم کې
حمزه، رحمان، خوشحال خټک غوندي بابا کړي سړی
محمدنعيم وردگ

غزل

قانع یم ډیره ستره گنا وشوه رانه گرانه
پرون چې راپرې نه وتلې کور ودان آسمانه

چې پته درته ولکي زمـا په زړه د پت درد
عاشقه شې ته هم په تاته ورته بې وجدانه

ثواب به دې وي خیر زندگی نه مې زړه تور دی
جونگره مې را وارتيږه کې مړ مې کره بارانه

چې سترگې مې په سترگو نه ورلکي پاک دې روندشم
شرمېږم په کړو وړو دې له وحشیانو انسانه

د خدای لپاره کرنک وهه له مرگه نجات راکړه
روژه مې ده له تندي په کوما کې یم آذانه

نعیم باندي یو غږ درسره وکړه درنه خار شم
سودا ئې ده چې شته ئې که وتلی ئې ایمانه
محمدنعیم وردگ

غزل

گلابه| هریو لفظ دی کیسه کوی قسم ده
کیسه دجلب او جذب یارانې کوی قسم ده

جگره ده، زموږ کور کلی کې لولپه شو، گوره
دوی واړه میلیونر شول، لا مزی کوی قسم ده

د وخت لباسي مینه یار د یار تر فام بلا کر
دېری ئې د وژنې ارادې کوي قسم ده

تر مور په مهربان خدای چې یقین لري، بیا ولې؟
شېخ: دومره له دوزخه اندیښنې کوی قسم ده

خواران ئې چې اشغالو کې ډوډۍ په لټه وینم
خانانو ته د ملک مې زړه ښېرې کوی قسم ده

قربان ئې شم صحیح ده، ښکلي ټول ښکلي دي بېلکل
نعمه| خو وردګ بېخي شغلې کوی قسم ده

محمدنعیم وردګ

{غزل}

توتی توتی شول دیوالونه زلزله ده موری
د کوتی ور را خخه ورک دی توره شپه ده موری

خه نازولي گلورین خوانان یی غبر ته ورځي
مزی یی وکړې بختوره هديره ده موری

په هغه پورې مخامخ کور کې یوه پېغله اوسي
مخ یی رڼا کوي باور وکړه دیوه ده موری

ما ته د زیات عمر دعا مه کوه قربان دې شمه
غریب ته مرگ ښه وي په مرگ کې یی فایده ده موری

لاره شه کلي کې پشکه راته وکړه گرانې
توبه توبه د ښار له حورو مې توبه ده موری

په پر مخ تللو هیوادو کې یی علاج ونشو
مرو کې یی شماره نعیم جان نور فیصله ده موری

محمدنعیم وردگ

غزل

بنکلي خو ډير دي زړه مې تا غواړي
د ستا کيسې د ستا خدا غواړي

يوه شيبه مې آرام نه پرېږدي
لکه ماشوم چې څه له چا غواړي

تعويذ مې هم ورته پرون وکړ
خو خدای وهلی دې نن بيا غواړي

دا پاگل زړه به مې ما هم کړي پاگل
نعيمه خامخا همدا غواړي
محمدنعيم وردگ

غزل

په خیالي آس مې پښه واړوه شاعر شوم
د ملنگ عبدالرحمن بابا په څېر شوم

ورځ به راشي سلامي به راته وکړې
پروانکړي چې ته زور شوې نن زه زېر شوم

تېره شپه مې چې په خوب کې چېغې وکړې
خوب مې ولید خدایه مکړې چې کافر شوم

سپېلني غوندې بې ستا مخ ته لوگۍ کړم
کابل جانه که ددې نړۍ آمر شوم

حج مې وکړ خو پیسې حلالې نه وې
پخوانی نور مې کې ولاړ بلا په څېر شوم

نه راځي نه راته زنگ وهي نعيمه
فکر کړم له تمامي یارانو څېر شوم
محمدنعيم وردگ

غزل

نران خپله خپل نامه باندې لوېږي
نرېښخي د پلار نيکه په نوم نازېږي

را روانې جمعې ورځ باندې قيامت دی
بزرگ نه يم علامونه معلومېږي

سوله نه راځي که راغلله را توه کړئ
څو يهود وي وضعه نور هم خرابېږي

هديره کې پر يارانو پيراغ وينې
يوه ورځ به پر موږ هم داسې رپېږي

خوله د خدای له وېرې نشم ترې اخېستی
داسې نه ده چې خوبان مې نه خوښېږي

خپل نصيب نه منډې مه وهه نعيمه
په آسمان پي که پر ځمکه در رسېږي
محمدنعيم وردگ

غزل

په يوه کتاب کې نن د حورو د شکلا کیسې وې
عتبار وکړه گرانې پاکې صفا ستا کیسې وې

منم دروغ وې؛ خو شهوت ته یې څوک نه هڅول
دې سریالونو نه مو ښې هاد انا کیسې وې

یهودي دوست شول خدای په سپینو گيرو وشرمول
تل بې چې خولو کې د جهاد او لالا کیسې وې

سخت خوند یې وکړ ټوله شپه ناست وم یارانو سره
د سولې امن گران وطن ودانېدا کیسې وې

ورسره همراز طالب؛ خلاف یې امریکا قتلول
زما په ژوند لمسیانو دلته صرف همدا کیسې وې

ولې برعکس شوې؛ نعیم جانه؛ وایه څه دروشول
ستا خو په خوله کې پخوا ټولې د خدا کیسې وې

محمدنعیم ورورک

غزل

نور خو لآخه حتا په سر کې مې وېښته خوږېږي
يو غړی نشته په وجود کې مې چې نه خوږېږي

يوه مسافر د ځانکدن آخېر سلګۍ کې ويل
په خپل وطن کلي او کور پسې مې زړه خوږېږي

زه څه د هغې يا د دغې ډلې غړی نه يم
په دې خاطر ژاړم چې دواړه پښتانه خوږېږي

چاچې په جنگ يو اچولي يو پرېل مو وژني
خدایه خواږه بېچيان يې مړه کړې چې پرې و خوږېږي

څوک چې دواوي د ټول کلي په ژوندو نعيمه
خود بې په مرګ د کلي ټول واړه زاره خوږېږي
محمدنعيم وردګ

غزل

د جت شادي غوندي رنگ رنگ مې گډوې ژونده
راباندي وډې کړې د نکلونو نخري ژونده

نن تر پرون؛ سبا تر نن سخت؛ يعني دم پر دم
غواښ ماتونکي گوزارونه راکوې ژونده

داسې رښخند؛ داسې دې هېڅ کړم؛ انسانان لا څه
شنه خړه د چم راپورې خاندي کې منې ژونده

زه دې عزت سر بلندی طرف ته کشکوم
ته ورځ تر بلې د ذلت پلو ته ځې ژونده

ډیر درنه ژاري؛ چاپېريال کې دا منم سخت یې
خو په نعيم بېخي مېچنې تاووي ژونده
محمدنعيم ورورک

غزل

خه وخت وو؛ ياد ئې راولي مسته ژړا پسې
زما چې تاپسې وتې سترگې ستا ماپسې

خلک خو وايي، په تيارو پسې رڼا راځي
په ما خو پرله پسې تيارې اوري رڼا پسې

خو مو زاره غله، قاتلين او خاينان تر مخ دي
بې غمه اوسئ خدای که ورسو دنيا پسې

مسلمانۍ کې ددې خلکو شېخه خه وائې
قران يې اېښی مسنوي قانون په شا پسې

بانه دې سترگو رپېدو کې کارته پورته نه ځي
پل خشتي مسجد کې لمونځ کېږي ملا پسې

نعيمه؛ پرېږده په توپک مئين دې غږ نه آوري
رب دې ديوه لبه تبا کړي ټول بلا پسې

محمدنعيم وردگ

غزل

ته چي جفا وڪري، له تا چي ناروا وشي
گپله په تامئين نادان زړه نه زما وشي

زما خادر کي ئي چي زما څنگ کي را پته کړي
ها غته، غته چارمغزي ږلي دي بيا وشي

ژارم له دي غمه چي زه به توري خاورې يم
کني يوه ورځ به ملک کي سوله خامخا وشي

اخبر اسلام دي راځي مور مخونه پت کړو ترې
دېمکراسي ده؛ نجينکو خدائي که حيا وشي

نعيمه! پاڅه منده ترره هم په څنگ کي غواري
گومان مې نشي چي کوم کار دي تش په دعا وشي
محمدنعيم وردگ

غزل

مينې دې راجـوره داسې چـاره كـړه
وركـه مې په زر لارو كې لاره كـړه

پروفايل ئې انگلش، دپښتو ورځ لمانځي
دغه پښتانو پښتو مـرداره كـړه

چې پير صيب، پير صيب وايې لاس مې ښكل كړې
خدائې پاك دې زما دم بېمـاره كـړه

دېر ياران په دې راځـينې څـنگ كـوي
وايي! بنده خوله له حق گـفتاره كـړه

اې! د بام په سـر جـينۍ كه گل نه وي
خـير يوه چپلكه را گـوزاره كـړه

اخ! كه پاچاهي د نعيم جان شـوله
پوه شه نو چې توله ئې درځـاره كـړه
محمدنعيم وردگ

شعاع محمد نعيم ورددي غزل

داگـتـره لـري جـوړـېـدو وـتـلي؛
چاودلي زړه مې له گـنـدو وـتـلي؛
وـضـع يې بـڼه ده له ما خـوان بـنـکـاريـري؛
کـنې قـسـم ده له شـپـيـتـو وـتـلي؛
چـرـسـي بـنـگي چې شـوه که پـلـارـدې هـم وـه؛
خـرو کې يې شـمار کـړه له سـرو وـتـلي؛
پـښـتـو دې وایي چې غـيـرت نه لري؛
هـغـه سـړی له پـښـتـانـو وـتـلي؛
چا چې نعيم وويشت په غېشي باندي؛
شـکـر نـن خـپـله تـر هـغو وـتـلي؛

غزل

چې وخت و؛ کبر دې کوو اوس لاس مروړل څه معنا
په سـېلاب وړي يار ته بيا لارې څارل څه معنا

موږ لوڼې پلورو په پيسو؛ دوي به ژوندۍ خښوي
ځان له اسلام مخکې کفارو ښه گڼل څه معنا

چې کارنامې يې د مـېړه وي؛ مـېړني هغه دي
تر غـوږو برېت؛ پگړۍ له سره تاوول څه معنا

وروره راځه چې يو بل معاف؛ ظالم په خدای وسپارو
په مـردارۍ کې لا لـرگی پسې وهل څه معنا

چې په هوا يې پردي جاز؛ ځمکه ټانگونه گرځي
په داسې ملک کې آزادۍ ورځې لمانځل څه معنا

دردمنو زړونو نه، د درد سر اخيستل دي؛ وایم
که چا تپوس وکړ نعيم لالا غزل څه معنا

محمدنعيم ورورک

غزل

د پان او پړانگ تر منځ راغلی يممه
خدایزده د چا آزار وهلی يممه

بې غیرت نه یم لست کې ځکه راغلم
غریبی بند په بند تړلی يممه

ته چې په آس د پېغلتوب سوره شوې
پېریانو هغه ورځ نیولی يممه

مغروړی لري ما سره کله ښائي
سره زر خو نه، د خاورو څلی يممه

خپله پکړۍ خور ته تکرې پسرورم
نړۍ په دې جـرم رتلی يممه

د تورو جنگ کې په سر نر نه لرم
د سترگو جنگ کې خدای وهلی يممه

وردگ ځوانانو ته دېوال نعیمه
نور له جمله ځوانانو ښکلی يممه

محمدنعیم ورورک

غزل

مرگ ته انتظار نور خوشحالي څه وه
اور کې اړخ په اړخ شوم زندگي څه وه

هسې شرمـول مسلمانې، يعني
خلکو کې دوخت مسلمانې څه وه

شايد خوند ئې هسې، شايد داسې وي
اف؛ دسپينې خولې ناديدگي څه وه

تور دزړه براس ايستل په سپين رنگ کې
شعر؛ او شاعران؛ او شاعري څه وه

يعني بنده گي دگل گلاب کول
شيرک وو، کامل شيرک، عاشقي څه وه

ساه وتل وجودنه، ځانکدن صفا
خپل وطن نه تلل مسافري څه وه

وړل په تمامي معنا آزار دې د يار
منځ کې ديارانو بې غوري څه وو

هلته خانده، دلته طلايي دوران
ژوند د آزادۍ مجـردۍ څه وه

زه به چې معين شوم پرې واده به شوه
خدايزده (نعيم جانه) بدبختي څه وه

محمدنعيم وردگ

غزل

د زړه له سوخته برکت نام خدا ووايم
يو نه دی؛ دوه نه دی؛ په کوم درد وی. الله ووايم

چې هر څو دروند غم وو؛ بيا نه ژاړم همدومره بس
راپسې گوره خپل وصيت هم په خدا ووايم

پر ماد تېرې زندگۍ چې څوک له ما وپوښتي
په وچه پروت ژوندی ما هی فرص کړه؛ کوتا ووايم

راکې اېمان ته مې چې فام شي؛ بدبختۍ غرو لاندې
خوش بخت ترين انسان ځان ته د دنيا ووايم

چې په اېرگین سر مو خېښ نکړم؛ پرېږدی سپیان مې و خوري
د انبوخاک ځوانانو پوه شولئ؛ که بيا ووايم

محمدنعيم وردگ

غزل

ای هی فنکار به دی دمرگ په خوب ویده وی یوه ورځ
غزله ته به ئې، د لوی واره به خوله وی یوه ورځ

د بې آزاره او ملنگې زندگۍ په یاد ئې
رنگ به د لمر په کلي خړ غمجن سپېره وی یوه ورځ

خلک دې وائي ولاړل ورک شول؛ نه؛ ما خوب لیدلی
سوپر طاقت د ټول جهان به پښتانه وی یوه ورځ

چې د ملاماتي اقتصاد دوس ورمېړ ته گورم
واره آثار به مې ناچاپ راپسې وراسته وی یوه ورځ

څه ته او خدای لاس دې مینځلي که لا طمعه لرې
نعیمه څه فکر کړې؟ ستا به هم واده وی یوه ورځ

محمدنعیم وردگ

غزل

پرېږده؛ ټول ژوند مې هم سفر ښه دی
زه دغم مخ؛ غم مې استر ښه دی

د خان صفت نکړم؛ خو گوره؛ اې
تر خپتور مېړه ډنگر ښه دی

اسرافیل جانه د یو بل تر قتل
شپېلۍ دې پوه کړه؛ عام محشر ښه دی

وروره گل پوش کړه؛ چې ناوکه راوړو
پردي، آیلکس نه خپل ټپکتر ښه دی

ورک شه په شاتو کې ترخه نه وی
پښتون که کوز دی، او که بر ښه دی

خوب مې لېدو جوړه په تخت ناست وو
چا وېل سپوږمۍ چا وېل لمر ښه دی

ترې مریا جوړ شي، تل څوک نه رنځوي
نعیمه؛ مات زړه نه؛ مات سر ښه دی

محمدنعیم وردگ

غزل

ولې دې کم کړم له هر چا نصيبه
څه مې خطا وه څه گنا نصيبه

د غمو غرونه دې په سر را بار کړل
په ماشوم توب دې کړم بودا نصيبه

د مرگ او ژوند تر منځ دې وتړلم
حيران حيران گورم هر خوا نصيبه

څنگه دې يو له بل نه ورک کړو گوره
زه له آشنا؛ آشنا له ما نصيبه

ما خو آسمان ته دتلو هوډ لرلو
تا په کوهي کې کړم خطا نصيبه

داسې دوښمن هم پر دوښمن نه کوي
څه چې نعيم سره وکړل تا نصيبه
محمدنعيم وردگ

غزل

خدای مهربان دی؛ هـره لاره کبی به دام نه وی
ببری دبخت به می عمری خای په خای جام نه وی

ستانه د تلو هر کدم می واتنونه فرض کړه
ستا په طرف می کپلوم تر لاره گام نه وی

یک طرفه می ئی شپړین پلار سره هم نه منم
بل مقابل چی نزاکت او احترام نه وی

مړیخه ولیکه ملي وحدت دوران په یاد کبی
هېڅ ترې کم هم نه دی؛ که زیات تر قتلې عام نه وی

څوک سنگ وېشتونکي روانیان؛ څوک ځنځیریان کرل وخت
(نعیم) غزل لیکي په زور الهام ملهام نه وی

محمدنعیم وردگ

غزل

درنه تېر نه یم په دعاگانو دې نگاره غواړم
پلار دې کافر شو اوس دې راساً له باداره غواړم

نور دې دگل په باد خدای مه وهه، فقط او فقط
په ما پسې دې لکه زه، تا پسې بېماره غواړم

زما وطن اخیستی اور دې هم خاموش شي او یا
اسمان پرېوتی پرې دنیا واړه انگاره غواړم

مورې سرو سپینو پسې مه گرځه، خبره واوړه
صرف مسلمانان؛ باشرفه، پدر داره غواړم

(نعیمه) خدای شته د دنیا په نعمتونو کې اوس
اول، اول سوله وطن کې برقـرارـه غواړم

محمدنعیم وردگ

غزل

خه رنگه گران چي دي پر ما ياران
داسي به نه وي گران پر چا ياران

پري افتخار کوم الحمد لله
الله ج راکړي با وفا ياران

خدایه خوشحاله او آرام ئې لري
دي مې چې هر ځای په دونیا ياران

تر ورنو زیات که نه وي کم هم نه وي
په دغه شرط چې وي رښتیا ياران

ما پیدا کړي قیمتي قیمتي
ټول لکه لعل لکه طلا ياران

نعیمه گل گل ځوان چې هر ځای وینې
هغه دې ټول دي د لالا ياران
محمدنعیم وردگ

غزل

ښه خاطره دې پر ياد نه راځي چې ووايمه
شکر چې تېر شوې ژونده نور درته څه نه وایمه

تا سم د لاسه کانی واخېستو کنځلې کوې
لږ غوړ خو نيسه چې بد وایم که ښه وایمه

که مسلمان وي نو هتماً وائي مبارکه دې شه
د نجلۍ پلار ته پاک سپا نن حال د زړه وایمه

څوک غنمرگ څوک وائي زیر څوک وائي سپین یار ښه وي
چې وفا ولري تک تور دې وي دا زه وایمه

هر څه مې هیر شي ستا پر مخ کې د گونګي په څېر شم
ستا په غایب کې وایم نن به خامخا درته یو څه وایمه

ویل یې ډیر خوند راځوي زه چې ډوډۍ پخوم
نعیمه تل د ستا غزل په تناره وایمه

محمدنعیم وردگ

غزل

توره تياره وه نه چراغ وو نه سپورمی وه بېگه
وړی ویده شوم نه اوبه وې نه ډوډی وه بېگه

سورخي پوډرې يې وهلې وې انا مې ښيم
پاکه صفا خورلس کلنه شهزادگی وه بېگه

پښتانه بيا يو شول ډيوريند پوله يې وړانه کرله
خوب مې لیدو له وېرې تبه د نړۍ وه بېگه

سپی يې را وشکړو تمامه شپه مې مندې کړې
خدايزده چې ولې د کافر لور لیونۍ وه بېگه

دغم ډالر پسې يې ځان د ځناور په څیر کړو
دې سړي ډیره ښه گیره او پگری وه بېگه

نعیمه یاد کې دې په نیمه شپه تر دره راغلم
چا رالیکلې دا جمله په دروازگی وه بېگه

محمد نعیم وردگ

غزل

پرون راغلام سببا مې جـنازه ده
زندگي ددې دونيا هم درامه ده

يو خاصيت مې انساني درکې درک نکر
نور مې ستاله يارانې څخه توبه ده

دا زه نه وایم هاشم لوگری وائي
چې پتلون ئې وو په تن کې پاحشه ده

يو د بل سپکې ته ناست دي په خپل منځ کې
فعلاً کلي نه د بنار زندگي ښه ده

يهودي جازونه بيا ډير سرگردان دي
فکر کړم ملا امام باندې چاپه ده

په جرئت وایم د ټول جهان په سطحه
پښتنه پېغله په پېغلو کې ښایسته ده

جمعه گي به نور دایم راځو نعيمه
دا وردگ خو په خدای سم جنت خانه ده
محمدنعيم "ورورک"

تولقافیزه غزل

پوره د هر افغان آرمان کړې ربه
د امن کور افغانستان کړې ربه

راته بښایسته یې تر جهان کړې ربه
دښتې ډاگونه سره گلان کړې ربه

په اتفاق ټول افغانان کړې ربه
جنگو جدل پکې پایان کړې ربه

سپک او سپره یې دوښمنان کړې ربه
له افغانانو یې قربان کړې ربه

ښه باسواده مو هر ځوان کړې ربه
سیاست مدار یې د جهان کړې ربه

ټول ماشومان مو مکتبیان کړې ربه
څوک انجینر څوک مولیان کړې ربه

په خدا شنه ټول افغانان کړې ربه
قبوله دعا دنعیم جان کړې ربه

محمدنعیم وردگ

غزل

لکه د بنار په خـلـور لاري کي منار ولاړ يم
خلک نيم هسې ځي نيم داسې زه کـرـار ولاړ يم

ستا قتلـولـونه مې خپل شهادت غـورـه گنم
کاکازو بل مقابل ځکه نه کـرـم وار ولاړ يم

خلوريزه

څه په هنر دې دمنطق خلاف نڅرې وکړې
ظاهراً جوړيم، په باطن مې دې لمبې وکړې

ستا سره وعدې وروسته مې بلې سره اوکې نکره
کني! قسم ده، زبڼته ډېرو اشرارې وکړې

محمدنعيم وردگ

څلوريزه

مړ شوې په بڼكلو پسې گمرا زړگيه
زما بې شرمه، بې حيا زړگيه

ټول ژوند كش گير كې تېر شو جوړ رانغلو
تا كوني نه كړم، ما ملا زړگيه

محمدنعيم وردگ

خلوریزه

څه رنگه گران چې دي پر ما یاران
دومره به نه وي گران په چا یاران

نعیمه گل گل ځوان چې هر ځای وینې
هغه دې ټول دي د لالا یاران

خلوریزه

خه ته او خدای ادبی اور دې پرې مړ کېږي کنه؟
تاپسې ماته شاعري مې دې خوشېږي کنه؟

تر دېواله یې سر راجک کړ د رښخند په شکل
وېلې نعيمه سپينې خولې ته دې زړه کېږي کنه؟
(محمدنعيم وردگ)

څلوريزه

چې شاعر نه وم خپل محل کې مې چا نه پېژندم
شاعري ځار دې شم، دنيا ته دې ور وپېژندم

نعمه بنار کې پرون پته راته ولگېده
ملي بيراغ غوندي په خدای واړه زاره پېژندم

خلوریزه

تور زلفې کړه شانه سبا اختر دی
په خندا خندا راځه سبا اختر دی

زه به ولیکم تندي باندي دستا نوم
ته نعیم پرې ولیکه سبا اختر دی

تور تم کـــده ترلی روانپری انشاءالله
دسولی دپوه لـــبري رڼا کپري انشاءالله

یو بل نه به په مینه غپړې تاو کړو نعيم جانه
مور دوی؛ دوی به له مور نه؛ نه وپرېږي انشاءالله

محمدنعيم وردک

محمدنعيم

انبو خاک جانه تر نامه دې قربان
پورې راوړې لوی واره دې قربان

سایسته غرونه، سیند، شینکي باغونه
کاني بوټي يعني هر څه دې قربان

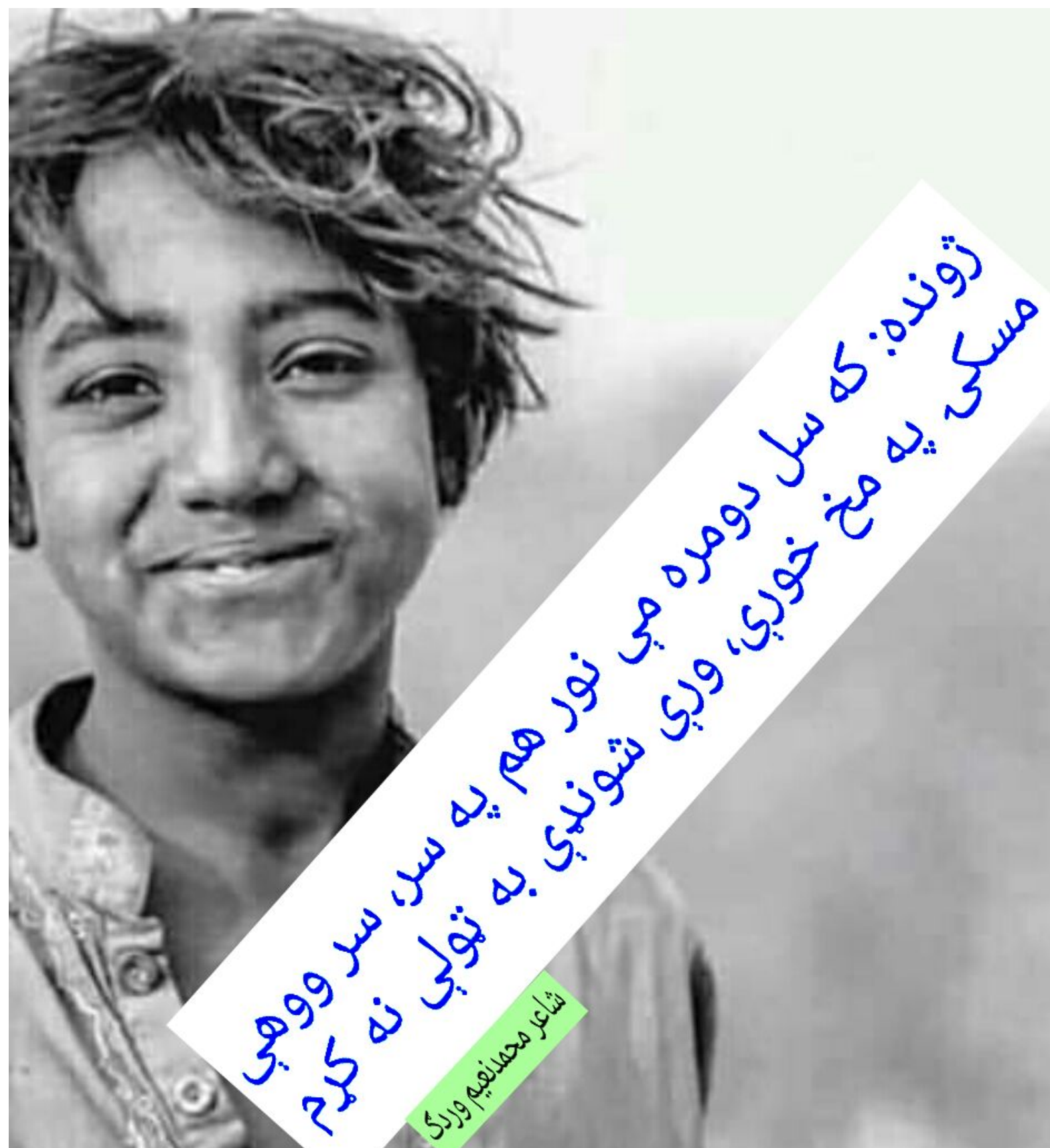
{{زما کلی}}

راشه کې گورې دونیایي جنت دي
گپ مې و نکر خدای راستي جنت دي

نعیمه یو ځل انبوخاک ووینه
خپله بیا وایي واقعي جنت دي

محمدنعیم وردگ

ژوندۀ که سل دوده مې نور هم په سږ سږ ووهي
مسکې په مخ خوري، وړې شونډې به ټولې نه کړم

شاعر محمدنعم وړلگ

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library